

internationale indsats, det gælder, virkelig vinder. Og det selv efter, at vi i går har fået bekræftet, at hr. Jensby jo alligevel ikke vil sende dem i krig udenlands. Det er dem, der for alvor vinder.

Så skal vi have nye ubåde. Så skal vi have nye fly. Vi får en materielkonto så stor som aldrig nogen sinde før.

Jeg synes, det sættes meget i relief af statsministerens udtalelse om, at det jo ingen kunst er at sige ja til nye udgifter.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Først til hr. Jens Hald Madsen og for den sags skyld også til andre, som mener, at de danske forbehold sådan er et udtryk for en særlig form for nationalmasochisme, at det er sådan noget, som vi har lavet, for at vi skal genere os selv mest muligt, vil jeg godt bare understrege, at det altså er noget, som er gennemført, fordi danskerne i 1992 stemte nej. Hvis det var sådan, at man ikke havde lavet Edinburgh-afgørelsen, så var Danmark altså ikke medlem overhovedet. Derfor bliver man nødt til demokratisk at forholde sig anstændigt til, at vi har dem.

Det passer jo heller ikke, som hr. Jens Hald Madsen siger, at vi gang på gang bliver sat uden for indflydelse.

Hvad er det for en »gang på gang«? Det er i hvert fald ikke flere gange, end man kan tælle dem endnu. Jeg vil gerne høre, hvor mange gange det så er. Situationen er jo, at Venstre og hr. Jens Hald Madsen åbenbart mener, man kun kan diskutere forbeholdene, hvis der er fastlagt en dato. Det mener jeg virkelig er at undervurdere befolkningen.

Og det andet er bare, at jeg mener, man i Venstre skulle tage at overveje, om man virkelig forestiller sig en afstemning, hvor man sætter alle forbeholdene til folkeafstemning på én gang. Jeg vil gerne høre, om det er det, fordi det tror jeg vil være en lille smule farligt, også ud fra Venstres eget synspunkt.

Så ved jeg ikke, hvad hr. Bertel Haarder egentlig var ude på, bortset fra at der snart skal være valg til Europa-Parlamentet. Jeg skulle i hvert fald lytte længe, før jeg fandt ud af, om der var et spørgsmål til mig. Og jeg vil bare sige til hr. Bertel Haarder omkring spørgsmålet om kollektivt ansvar, at det har vi haft en hel forespørgselsdebat om her i Tinget, om Kommissionen osv. Socialdemokratiets holdning er klar. Den er, at vi er modstandere af, at man fraviger

spørgsmålet om Kommissionens kollektive ansvar.

Men det er ikke det samme, som at vi ikke mener, at man i givet fald skal gå ind retligt og forfølge folk, der laver svindel og humbug. Det er heller ikke sådan, at vi ikke er villige til at overveje muligheder for, hvordan og hvorledes man kan lave en procedure, så man kan gøre det. Men at man skulle have en simpel afstemning, hvor man ved mere eller mindre tilfældige flertal kan skaffe besværlige kommissærer af vejen, er vi ikke tilhængere af.

Og så endelig til hr. Villy Søvnald: Det er jo virkelig guddommeligt, dette regeringsfåhige parti, SF, som nu lægger sig fladt ned på ryggen og melder pas på det hele og ingen krav har, vi kan bare komme og tage. Der er bare det enkelte problem, at SF sammen med regeringen ikke udgør et flertal.

Første næstformand (Birte Weiss):

De næste tre er hr. Søren Søndergaard, fru Mimi Jacobsen og fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nå, men så var det jo godt, at Enhedslisten også tilbød regeringen at kunne spare en milliard på forsvaret, men det ønskede man altså ikke.

Statsministeren sagde, at da det endelig gjaldt, så lukkede vi ikke øjnene, men tog os sammen. Det var selvfølgelig ikke i forhold til Israel og de stadige og fortsatte krænkelser af FN-resolitioner. Det var heller ikke i forhold til Kroatien, hvor man har 400.000 fordrevne fra Østslavonien, som, når de kommer til Danmark, i øvrigt ikke kan få asyl. Det er selvfølgelig heller i forhold til Tyrkiet, og derfor vil jeg godt spørge den socialdemokratiske ordfører: Hvad er det for nogle værdier, som vi deler sammen med Tyrkiet? Hvad er det for nogle demokratiske værdier, vi deler sammen med Tyrkiet?

Når vi snakker Kosova, så er der 400 landsbyer, der er blevet brændt ned. Det er alvorligt. Når vi snakker Kurdistan, er det 4.000. Når vi snakker Kosova, er det 1 million mennesker, der er fordrevne. Det er alvorligt. Når vi snakker Kurdistan, snakker vi flere millioner, og derfor synes jeg, det må være tilladt at spørge den socialdemokratiske ordfører: Hvornår ser vi aktive initiativer fra Socialdemokratiet i forhold til Israel, i forhold til Tyrkiet, i forhold til Kroatien i stedet for bare at sende flygtninge hjem derfra?